

„Pytel“ zvesený 10.mája 2014 !

Míňame jednu dopravnú značku za druhou, potom zvodidlá, lesy, lúky i polia a v duchu premýšľam a uvažujem: „Tentokrát to musí vyjsť.“ Predpoveď počka síce zasa nie je bohvieaká, ale nádej umiera posledná. Keďže to má naša východná divízia v zložení Janka, Peťo, Peter, Ivan a Betka ďaleko na západ do Kalsu, urobíme si plánovanú spaciú prestávku vo Svätom Jure.

Kým budeme opäť spať, prejdeme presne 581 kilometrov horizontálne a potom ešte 1800 metrov autom vertikálne, pričom „smiešnych“ 882 metrov prevýšenia pešo na Stüdlhütte je už len bodka za náročným prejazdom naprieč Slovenskom i Rakúskom.

Prvých 300 výškových žiadna sláva, ide sa na ťažko. Ešteže mysleli na nás lenivcov a zvyšok cesty sa nám ruksaky povezuú pekne po pansky - lanovkou. No zase až takí lenivci nie sme, my sme si to pekne vyšliapali. A už aj ukladáme paličky a čakany do predsienky na chate Stüdlhütte, keď tu zrazu počujem od Peťa: Betka, a ty máš kde čakán ? V duchu si myslím: „No kde asi?“ A jéj, průser , krompáč sa cestou stratil. No nezačína to veľmi dobre. S malou dušičkou sa vyberieme s Jankou k recepcii a po troche nemeckej konverzácii, máme pridelených 5 postelí a samozrejme nezabudnem spomenúť aj svoj stratený Eispickel, veď ktovie. Pobehujeme hore-dole, výbava na zajtra, varenie večere a čaju a zrazu na batohu dva čakany a kebyže hocijaké, ale jeden môj. Už sa od neho ani nepohnem a netrpezlivo čakám majiteľa batohu s čakanmi. Konečne prišiel. Stálo ma to iba mnohonásobné Danke schön a po naliehaní Peťa na nálezcú takmer aj pivo. Večera už potom chutila vynikajúco.

Tma, pološero, šero. Spíme? Nejaký ruch už počuť. To sa naši spolubývajúci z Oravy vydávajú cez Stüdlgrat. Naľavo odo mňa však ticho. Len zvonku počuť ako fičí. Spíme. Stále fičí, snáď dnes ani nepôjdeme. Ako to? Veď to je jediný možný výstupový deň. Zajtra sa už chata zatvára. Zrazu budíček, prestalo fičať. Čosi zobnúť, napiť sa, vychystať. Deň D je tu. Vonku pred chatou sa to hmýri kopou skialpinistov. Pred dvoma rokmi tu nebol ani jeden a teraz sme tu jediní, čo to chcú skúsiť peši normálkou? Posledné úpravy, kontrola mačiek, pár póz pred fotoaparátom a začíname prvé kroky na dlhej ceste k vrcholu. Po niekoľkých výškových metroch sa pred nami objavuje v plnej kráse ľadovec Ködnitzkees. Naväzujeme sa na lano a v miernom tempe pokračujeme. Pri pohľade do diaľky nám skialpinistické mravce dávajú tušiť, kam povedú naše kroky. Zrazu sa odniekiaľ zhora ozýva: „ Na Kráľovej holi stojí strom zelený“ Paráda, Oravci práve stoja na vrchole. O chvíľku niekto ohlási, že chata je už nadohľad. Hneď ako som v diaľke rozoznala akýsi mikroobjekt v skalách usúdila som, že nateraz je pohľad do zeme prijateľnejší. Po prechode ľadovcom a prekonaní úseku zaisteného fixnými lanami sa dostávame na chatu Erzherzog-Johann-Hütte (3454 m.n.m). Chata je z veľkej časti zaviata snehom, pár ľudí tu oddychuje, ani my nebudeme horší. Po rýchlom občerstvení a servise mačiek sa vydávame konečne za naším cieľom. Zatiaľ je vďaka peknému počasiu viditeľný, no dlho to tak nebude. Čaká nás asi hodinový prechod ľadovcom, ktorý ústi do strmého žľabu. Tu sa náš postup mierne spomalí kvôli neohľaduplnosti zostupujúcich družstiev a nepriebojnosti toho nášho. Počasie sa zhoršuje, s vetrom prichádza hmla. Po prechode žľabom sa dostávame na strmý hrebeň, kde sa náš postup kvôli isteniu spomalí ešte viac. Zhoršujúce sa počasie vo mne vyvoláva nepokoj. Na takú situáciu tu máme našťastie kamarátov, ktorí nás upokoja, že toto je skvelé počasie na výstup a mohlo by byť ďaleko horšie. Myšlienka, že by ste ich počkali je hneď zavrhnutá. „Radšej s nami tam hore ako sama tu dole“. Povzbudená slovami teda pokračujem nahor a som za tú hmlu vlastne vdáčajná, nevidím tých 800 metrov pod sebou. Vietor je tiež úžasný, vďaka nemu sa tá hmla tak skoro nerozplynie. Za týchto priaznivých podmienok

dosahujeme vrchol Kleinglockneru. Tu sme to pred dvoma rokmi otáčali, počasie je ale tentokrát o kúsok lepšie ako minule. Tak snád' to pôjde... Ide! Čaká nás úzke sedielko a potom strmá skala rovno na Grossglockner. To zvládneme! Asi po pol hodine je vrchol náš. Konečne. „Pytel“ môžeme zvesiť. Ešte pár rýchlych fotografií pri dominantnom kríži a lúčime sa s vrcholom.

Cesta dole je o niečo pohodlnejšia. Nikto nám nedýcha na krk, žiadne ďalšie lano sa nám nemože popod nohy, žiadna vrava horských vodcov a ich klientov, len biele ticho a fujúkanie „vetrika“. Cesta naspäť k chate mi pripadá nekonečná, ani občerstvovacia prestávka na Erzherzog-Johann-Hütte to nezlepší. To sme toľko toho vyšliapali? Mať teraz tie lyže. Vedela som, že si mám nejaké z toho množstva odložených pod „feratou“ vybrať. Ach jaj. Nepříjemne sa zabára a to mám vraj ešte mušiu váhu. Žeby to už bola konečne chata alebo ju tam len chcem vidieť? Nejaká je prázdna. Nevadí, viacej miesta pre nás. Ešte raz si všetci vzájomne pográtujeme, pofotíme sa a každý sa poberáme do chaty s inou myšlienkou ... večera, sprcha, posteľ...

Nie je sa kam plašiť. Je nové ráno, vonku horšie počko ako včera. Tak čo už, pobalíme. Aj tak nám iné neostáva. Obracajúc sa späť v nádeji, že ešte nejaký ten končiar uvidíme, zostupujeme dolu k autu. Len čo sa stihneme prebaliť, zbaliť a nasadneme do auta, začína kropiť. Teraz je to už jedno. Dole v Kalse však ešte svieti slnko, tak sa zastavíme na povinnú obhliadku cintorína venovaného obetiam Grossglockneru. Dlhá sa nezdržíme, čaká nás ešte dlhá cesta do vlastnej posteľe.

Betka Kleinová, Janka Bandáková